

Megemlékezés Abueláról

Írta: Dayle Searle
(Igaz történet alapján)

Ez a történet Mexikóban játszódott.

Ma volt a *Día de Muertos*, vagyis a halottak napja ünnepek első napja. Különleges alkalom volt ez, amikor az emberek megemlékeznek a már elhunyt szeretteikről. Lyan mindig szívesen hallgatta a családjáról szóló történeteket. Ettől úgy érezte, hogy ott vannak vele, még akkor is, ha soha nem találkozott velük.

Idén azonban más volt a helyzet. Lyan nagymamája nem lesz ott, hogy velük ünnepeljen. Alig pár hónapja hunyt el. Ez alkalommal Abuela volt az egyik olyan családtag, akire együtt emlékeznek.

Lyan kinyújtotta a kezét, és gyengéden megérintette Abuela képét az *ofrenda*, a kis házioltár tetején. A húgaival,

Megannal és Leilanival egész héten szorgosan dolgoztak, hogy elkészítsék. Gondosan feldíszítették az asztalkát. Rátették a családtagjaik fényképeit. És tárgyakat is elhelyeztek az ofrendán, hogy emlékezzenek a szeretteikre.

Megan egy üveg üdítőt helyezett az asztalra. „Abuela nagyon szerette ezt a fajta üdítőt – mondta Megan. – Szerintem mostantól mindig tegyük a családi ofrendánkra.”

Lyan visszagondolt arra, amikor meglátogatta a nagymamáját, és együtt iszogatták az üdítőt. Abuela mindig kérdezgette őket, és meghallgatta a történeteiket. Az üdítő tökéletes volt arra, hogy emlékeztesse őket rá.

*Jézus Krisztusnak köszönhetően
mindannyian fel fogunk támadni.*

Amikor Lyan meglátta az üdítőt, azt kívánta, hogy olyan jó hallgatóság legyen, mint Abuela. Mamá egy tálcányi *pan de muerto*-val lépett a szobába. Lyan húgai odaszaladtak hozzá, és könyörögtek, hogy hadd ehessenek belőle egy szeletet. Mexikóban az emberek ezt az édes kalácsfélét a *Día de Muertos* alkalmából szokták enni.

„Később majd eszünk belőle – mondta Mamá. – Ez a tányér most egyelőre az ofrendán marad, Abuela képe mellett.” Letette az asztalkára. „Olyan gyönyörű! Most már csak meg kell várnunk, hogy Papá hazatérjen a munkából.” Leült a lányokkal a kanapéra, ott várakoztak.

„Hiányzik Abuela – mondta Lyan. – Bárcsak itt lenne most!”

Mamá szorosan átölelte Lyant. „Tudom. Nekem is hiányzik. De segít a tudat, hogy Jézus Krisztusnak köszönhetően mindannyian fel fogunk támadni. És mivel egymáshoz pecsételtek minket a templomban, egy nap mindannyian együtt leszünk majd családként.”

Mamá szavai boldogsággal töltötték el Lyant. Arra gondolt, hogy majd újra láthatja Abuelát, és akkor szorosan átölelheti.

Nyílt az ajtó, és Papá lépett be. Leilani ujjongott.

„Papá itthon van! Végre ehetünk pan de muerto-t forró csokival!” – lelkesedett Megan. „És történeteket mesélhetünk Abueláról!” – tette hozzá Lyan. Mindig hiányozni fog neki Abuela, de örült, hogy tehet olyan dolgokat, amelyek emlékeztetni fogják a nagymamájára. Tudta, hogy Jézus Krisztusnak köszönhetően egy nap újra találkozni fog Abuelával. ●

ILLUSZTRÁLTÁ: LIZ BRIZZI